

A TOTS ELS QUE HEU VINGUT

Sovint he pensat que tot esdeveniment amb una certa rellevància necessita el contrapunt d'una mirada irònica. Qüestions de perspectiva. Quan, ara fa dos anys, Xavier Albertí em va asseure al seu despatx per fer-me l'encàrrec d'escriure una obra nova per a la Sala Petita, no havia passat ni mig any de l'esclat de l'anomenat cas Pujol i llavors, dues coses vaig tenir clares. D'una banda, volia que la meva nova peça es construís al voltant del magnetisme de l'actriu Mercè Aránega, amb qui havia treballat per primer cop en aquella mateixa sala en la versió de la *Mort de Dama* de Villalonga que vam signar el 2009 amb Rafel Duran. I d'altra banda, volia que la meva proposta fos, per temàtica i ambició, adequada a un Teatre Nacional, és a dir, una peça que no defugís de parlar de la nostra realitat recent i que, tenint com a eina principal l'humor, funcionés com a mirall deformat de les nostres darreres vicissituds com a país. I justament d'aquí ve el títol, manllevat dels versos d'un dels temes bandera de la nostra Núria Feliu, *Ja us he reconegut*, amb la intenció que tots ens veiem en certa manera reconeguts en la fauna nostrada que corre amunt i avall del passadís del pis de l'Eixample on he centrat l'acció de la peça. Si a *Mort de Dama*, Villalonga fa una irònica visió panoràmica de la societat mallorquina al voltant del llit de mort de l'aristòcrata Dona Obdúlia Moncada, amb l'escriptura d'*A tots els que heu vingut*, jo he volgut bastir un retaule català, també irònic, de les nostres grandeses i les nostres misèries. Al centre d'aquest retaule s'alça la Magda Casals de Clarà, un perfil completament recognoscible per a tots, el d'una de tantes i tantes àvies conservadores i convergents que van ser víctimes col·laterals d'un dels capítols més frapants de la nostra història recent, en veure com se'ls esfondrava el pilar simbòlic damunt el qual havien sustentat les seves vides. El desengany i la consegüent decepció de la Magda Casals són la porta d'entrada al sentiment de pèrdua de la seva família, una constel·lació femenina feta de solituds, cadascuna d'elles amb una visió particular i diferent sobre els fets acabats d'ocórrer. Aquest món de dones troba un exòtic contrast amb l'arribada a la llar d'un nou membre: el sensesostre de la cantonada que insulta la Magda sempre que li dóna caritat. L'àvia el puja a casa perquè de sobte sent la necessitat que algú l'ensenyi a insultar com cal, perquè, segons ella, ha arribat el moment de fotre un bon cop damunt la taula. Aquest primer sentiment de

profund desencís ràpidament es transforma en una necessitat de comprendre els perquès de la traïció del qui ha estat el seu mite i, així, intenta començar amb ell una relació epistolar buscant respostes. Unes respostes, que a hores d'ara, tots encara esperem.

Marc Rosich

Autor i director